

ENTREVISTA

Carme Riera

NOVEL·LISTA

► ► ►

L.D. Buscava volgutament la confusió entre vostè i la narradora?

C.R. Evidentment. Si la gent creu que la protagonista sóc jo, estaré molt satisfeta, perquè buscava crear aquesta ambivalència. A més, el fet que la narradora també sigui escriptora em permet reflexionar sobre la llengua i sobre com s'escriu una novel·la.

L.D. Més enllà de la seva professió i el fet d'haver nascut a Mallorca, quins altres punts en comú té amb la protagonista de 'La meitat de l'ànima'?

C.R. Quant a les vivències, pocs, perquè jo tinc molt clars els meus orígens i no tinc cap

re-la no he renunciat a cap-bussar-me en l'època i documentar-me per aconseguir construir una història que tingués versemblança. Però *La meitat de l'ànima* no és una novel·la històrica, sinó més aviat una obra d'intriga sobre la recerca de la identitat.

L.D. Li ha estat més difícil escriure un llibre en primera persona?

C.R. L'omnisciència sempre és més agraïda, per això en aquesta novel·la m'ha costat més trobar el to, perquè és una història més subjectiva i, per tant, has de controlar més la veu.

L.D. Reprendrà la novel·la històrica en el seu pròxim llibre?

C.R. [Riu] Pots posar a l'entrevista que he rigut! Els meus estudiants no llegeixen absolutament res i això que estudien filologia!

L.D. Vol dir que no llegeixen en català.

C.R. Ni en català, ni en castellà, ni en francès, ni en anglès ni en cap llengua! Per desgràcia, la literatura és una espècie a extingir i més en català. Fa poc vaig assistir a una reunió del PEN Club Català on reflexionàvem sobre el futur de la llengua i tots coincidíem que és nefast.

L.D. Vol dir?

C.R. Només has d'escoltar la gent al carrer! Vine als passa-

J. SOTERAS

pare falangista ni cap mare casquivana, per sort. Però sí que coincideixo amb ella amb algunes de les seves opinions sobre la indústria editorial, el consumisme, la tradició i la llengua.

L.D. Critica, doncs, com la protagonista que els llibres estiguin sotmesos a la guillotina del mercat?

C.R. Actualment els llibres ja no van a la foguera pel que s'hi explica, però, per contra, el mercat i la constant aparició de novetats els aboquen a la guillotina i a convertir-se en paper trinxat.

L.D. Li fa respecte aquesta llei del mercat?

C.R. Més que respecte em fa una por infinita! Malaguanyat tant d'esforç si després el llibre no funciona i l'editorial el retira de les llibreries. La fama literària és efímera i els escriptors vivim pendents de si els nostres llibres entren o no a les llistes dels més venuts, perquè sabem que és l'única manera que no desapareguin.

L.D. Després de dues novel·les històriques com 'Dins el darrer blau' i 'Cap al cel obert', a 'La meitat de l'ànima' els fets històrics deixen de tenir un paper principal i es devenen només el marc de la trama.

C.R. Sí, encara que per escriu-

C.R. No ho sé. Sempre tinc moltes idees al cap i ara ja en tinc una que s'està imposant, però no puc saber si l'acabaré abocant o no al paper. Potser en faig una novel·la o un guió de cinema per a un llargmetratge, perquè no n'he escrit mai cap i en tinc moltes ganes. Seria sobre estrangers famosos que han viscut a Mallorca com ara Robert Graves o Anaïs Nin, sobre com els ha influït l'illa.

L.D. Amb 'La meitat de l'ànima' també ha volgut fer un homenatge a Albert Camus?

C.R. Sí, perquè la meua generació és filla de Camus i l'admiro molt. En coneixia molt bé l'obra, però tot i això, encara m'he documentat molt sobre ell per no equivocar-me. Com ja he dit abans, documentar-me m'encanta.

L.D. Li agrada fins i tot més que escriure?

C.R. És el que m'agrada més: omplir papers i papers, prendre notes i anar a la biblioteca.

L.D. La narradora de 'La meitat de l'ànima', com a escriptora, també reflexiona sobre la llengua. Vostè que és doctora en filologia i que diàriament dona classes a la universitat i conviu amb els joves, com veu el futur de la literatura?

dissos de la Universitat Autònoma, als patis de les escoles, a la Rambla de Barcelona i compta quants joves parlen català... La nostra és una llengua minoritària i cada vegada ho és més. I si parlem de literatura, el panorama és pitjor: la literatura ja no interessa i els joves la conceben com una cosa obsoleta.

L.D. Doncs jo veig molta gent que llegeix al metro o a l'autobús.

C.R. Best sellers!

L.D. Si m'ho pinta tan negre, per què escriu vostè?

C.R. Perquè no ho puc evitar! Si ho pogués fer, no escriuria. El problema no és per què escriure, sinó per què publicar si ningú llegeix. Potser algun dia decidirà continuar escrivint però sense publicar res.

L.D. I segons vostè aquesta extinció de la literatura no té solució?

C.R. És un problema d'educació. La literatura a l'ensenyament té les hores absolutament comptades, tant en català com en castellà. No hi ha professors que es puguin dedicar a ensenyar els seus alumnes a estimar-la, perquè estan massa pendents de defensar la seva integritat. Als instituts públics d'aquest país, els professors es veuen contínuament amenaçats pels seus alumnes.

EL QUIOSC

PEPO TAMARIT

Transversal. Número 22. AJUNTAMENT DE LLEIDA. Lleida, gener, 2004.

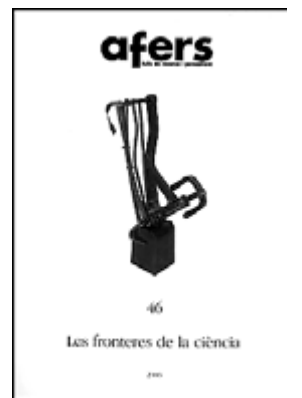
Quaderns. Número 240. COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA. Barcelona, febrer, 2004.

Una entrevista amb el fotògraf francès Bernard Plossu obre aquesta edició de la revista. A més de les ressenyes de llibres, podem llegir articles d'autors com ara Fina Birulés, Isabel Coixet, Pepe Baeza, Jenaro Talens i Anna Rossell, entre d'altres.

Aquesta revista d'arquitectura està dedicada en aquesta ocasió a les transformacions urbanes que es produeixen a Barcelona i la seva àrea metropolitana amb motiu de la celebració del Fòrum de les Cultures.

Lletres Valencianes. Número 11. GENERALITAT VALENCIANA. València, tardor, 2003.

Afers. Número 46. EDITORIAL AFERS. Catarroja, desembre, 2003.

La revista en format de llibre que edita la Generalitat Valenciana recull un gran quantitat de crítiques literàries de llibres signats per autors com ara Vicent Andrés Estellés, Voltaire, Isabel-Clara Simó, Lluïsa Julià, etcètera.

Aquesta interessant revista de recerca i pensament en format de llibre ens ofereix en aquesta ocasió articles d'Antoni Roca, Jesús Ignasi Català, Pau Viciano, Tellesfor Hernández, Albert Balcells, Núria Sales i Carles Puig-Pla.

L'Escletxa. Número 3. FUNDACIÓ REEIXIDA. BARCELONA, GENER, 2004.

Catalunya Música. Número 232. FUNDACIÓ PALAU DE LA MÚSICA. Barcelona, febrer, 2004.

El plat fort d'aquesta edició és una entrevista al gastrònom Jaume Fàbrega, autor de més de 30 llibres sobre la cuina. A més d'un homenatge a Miquel Martí i Pol, també es ressenyen dos llibres, un d'Enric Larreula i un de Gemma Pasqual.

El tema central està dedicat al piano a Catalunya, amb articles d'Alfons Fernández de la Reguera i Izaskum Argemí. També hi podem llegir una entrevista a Simon Keenlyside, baríton d'origen britànic.